

نام منطقه : پناهگاه حیات وحش مهرئیه

تاریخچه حفاظت منطقه از ابتدا تاکنون: پناهگاه حیات وحش مهرئیه که نام خود را از روستایی واقع در محدوده این منطقه گرفته است، یکی از مناطق دارای استعدادهای اکولوژیکی و ارزش های زیستی نواحی خشک ایران محسوب می‌گردد. منطقه مهرئیه در سال ۱۳۵۰ مساحتی بالغ بر ۷۰۰۰ هکتار از اراضی منطقه مهرئیه به لحاظ وجود جنگلهای کهور و زیستگاه پرندگان بومی ارزشمندی همچون جیرفتی و دراج به عنوان منطقه حفاظت شده تحت کنترل قرار گرفت. این منطقه طی مصوبه شماره ۶۳ مورخ ۱۳۵۴/۵/۲۱ شورایعالی محیط زیست به مجموعه مناطق تحت مدیریت سازمان محیط زیست پیوسته است

وسعت: ۴۵۹۵/۳۸۰ هکتار

زیستگاه:

مختصات منطقه: این منطقه از نظر تقسیمات کشوری از شمال محدود به جاده بلوک- فاریاب، از جنوب به جاده کریم آباد-پشموکی، از غرب به امتداد شمال غربی روستای مهرئیه پایین، از جنوب غرب به روستای مهرئیه و از شرق به روستای مظفری محدود شده است.

سیمای منطقه : مرتفع‌ترین نقطه منطقه ۶۶۹/۷ متر از سطح دریا بلندی داشته و پست‌ترین آن به ۶۲۸ متر می‌رسد. به لحاظ ارتفاعی ۴۸۱۹ هکتار از سطح منطقه در ارتفاع ۶۵۰-۶۲۸ متر از سطح آبهای آزاد قرار گرفته و بقیه منطقه در ارتفاع ۶۷۰-۶۵۰ متر از سطح دریا واقع شده است. و این بدان معناست که در منطقه شاهد تغییرات چشمگیر در توپوگرافی نبوده و اصولاً این پناهگاه در یک دشت مسطح واقع شده است. از نظر بارش، میانگین بارندگی سالیانه ۲۰۱ میلیمتر بوده که بیشترین بارندگی ماهیانه منطقه در اسفندماه و کمترین این مقدار در تیر و مرداد ماه اتفاق می‌افتد و همچنین مشاهده می‌شود که در این منطقه حدود ۸۲ درصد بارندگی سالیانه در ۳ ماه از سال یعنی دی، بهمن و اسفند به وقوع می‌پیوندد و دوره خشکسالی در ماههای مهر، آبان، آذر، خرداد، تیر، مرداد و شهریور است. که بارندگی کمتر از ۱۰ میلیمتر می‌باشد و جزو ماه های خشک سال به شمار می‌روند. در منطقه چشمه و قنات وجود نداشته ولی تعداد ۱۲۱ حلقه چاه غالباً برای مصارف کشاورزی حفر شده است. متوسط دمای محدوده مطالعاتی ۲۴.۷ درجه سانتیگراد، حداکثر مطلق دما، ۴۹.۲ درجه سانتیگراد در تیر ماه و حداقل مطلق دما ۵.۵- درجه سانتیگراد در دی ماه سال ۱۳۷۵ بوده است که دامنه تغییرات فوق به ۵۴.۷ درجه سانتیگراد می‌رسد.

جاذبه های گردشگری: این پناهگاه بطور بالقوه یکی از پناهگاه‌های واجد ارزش‌های بیولوژیکی طبیعی و از مناطق درجه اول ایران به حساب می‌آید و حفاظت و نگهداری این پناهگاه به منظور پایدار ساختن ذخائر توارثی گیاهی و جانوری از جایگاه و اهمیت بالائی برخوردار است.

پوشش گیاهی: این پناهگاه پوشیده از درختان کهور می‌باشد که در واقع آخرین بازمانده از جنگل‌های جلگه‌ای کهور در جنوب شرقی ایران می‌باشد و به علت شرایط اقلیمی خاص خود، یکی از اکوسیستم‌های نادر طبیعی و حائز اهمیت محسوب می‌شود. علاوه بر کهور گیاهانی همچون کنار، اسکنبیل و قیچ نیز در این منطقه می‌رویند

پستانداران: از گونه‌های شاخص منطقه می‌توان به خدنگ کوچک، شغال، روباه، گراز و ... اشاره کرد.

پرندهگان: از گونه‌های شاخص منطقه می‌توان به دراج و هوبره، جیرفتی، کبک، تیهو، یاکریم، قمری، دیدومک، چکاوک کاکلی، دم جنبانک، دودوک، هدهد، دارکوب، چاخ لق و ... اشاره کرد.

خزندگان: از گونه‌های شاخص منطقه می‌توان به انواع مار و مارمولکهای مناطق گرمسیری، بزوجه ایرانی و ... اشاره کرد.